

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe der Societeyt Iesv

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

XII. Haere sieckte ende genesinghe van haer lammigheyt door de Moeder
Godts, die haer verscheyde reysen openbaert.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

woorde: *Dochter weest te vreden, Godt heeft voor u wat anders voor handen als een Clooster.* Agnes voelde grooten troost in dese woorden: verhopende haest t'achterhaelen, wat Godt diesaengaende voor handen hadde, ende pooghde sich tot d'inwendige ruste des herte. Soo haer van den Pastoor bevolen was.

Den volgenden dagh stierf desen Pastoor: vanden welcken Agnes dese getuygenisse geeft, dat hy een seer godtvruchtigh man was, ende heyligh van leven: dat hy vroegh van Godt schijnt uyt de wereldt gehaelt te zijn, om onder soo rouwe schaepen niet bedorven te worden: dat-men naer sijn doot vele instrumenten gevonden heeft, die hy gebruyckte tot kastinge van sijn lichaem.

XII. C A P I T T E L.

Haere sieckte ende ghenesinghe van haer lammigh ydt door de Moeder Godts, die haer verscheyde reysen openbaert.

DEn voorseyden Pastoor was weynighe daeghen doot, als Agnes vande selve heete kortse gevat wiert, die inde stadt seer ghemeyn was: Ende dat soo fellyck, dat-men luttel of gheen hope van haer leven sagh.

Door dese kortse, ghelijck t' meermaels gheschiet; wiert sy soo doof, dat sy d'ure niet en hoorde slaen: O^r versulckx versocht vande ghene die in de kamer waeren, dat-men haer soude vermaenen als d'ure sloegh. Want sy aldan gewoon was een ghebedeken ter eeren
van

van onse Lieve Vrouwe te lesen, dat sy niet meer in haer sieckte, als in haer ghesontheydt, wilde achter laeten.

Siecker wordende ende merckende haer teghenwoordigh perijckel van sterven, gaf sy last, dat men den Pastoor soude roepen, om haer de leste Kerckerechten te gheven. Desen brocht haer de H. Communie, dogh het H. Olyffel niet. Sy badt om dit oock t'ontfanghen: Maer te vergeefs, want het ghebruyck van dit H. Sacrament was in die stadt vergaen, ende ganschelijck te niet. Dit wist *Agnes* seer wel: die daerom soo veel te heftiger het H. Olyffel vraeghde. Men riep den Pastoor noch eens: Maer hy en quam niet te voorschijn. Naer dat hy meermaels geroepen was, is hy ten lesten ghekomen, ende heeft haer oock met dit Sacrament versterckt, van welcke gratie sy grootelijckx Godt bedanckt heeft.

Den Kostler die daer teghenwoordigh was, heeft alsdan bekend, dat dit d'eerste reyse was, dat hy dit Sacrament hadde sien gheven: Al-hoe-wel hy meer als twintigh jaeren aldaer Kostler gheweest was. Ende *Agnes* ghetuyght, dat van dien tijdt, de ghewoonte van dit Sacrament te gebruycken in haer Vader-landt hernomen is, ende noch duerde, als sy naer vele jaeren dit gheschreven heeft. Soo dat sy groote reden hadde om Godt hier over te loven ende te dancken: Want behalven de gratie, die sy hier door verkregen hadde, heeft sy door t'ontfanghen van dit H. Sacrament, in haer Vader-landt het ghebruyck herstelt van soo Heylighen Pandt, die Christus tot versterckinghe des lichaems ende suyveringhe der siele ons achter-gelaeten heeft. t'Heyligh Olyffel ontfanghen hebbende, ende
seer

seer kranck wesende, viel sy als in swymelinghe, ende scheen een stemme te hooren, die tot haer seyde: *Vat begheert ghy?* Waer op sy door verbaestheyte ende verschietinghe met luyder kele riep: *Iesus Maria Anna.* Wat hier voorder gevolght is, sal ick met haer eyghen woorden verklaeren, die sy met groote teghenheyde ende beschaemtheyt gheschreven heeft, om aen den wille van haeren Biecht-vader te voldoen: Want haer ootmoedigh ghemoet, t'welck van alle schriftelijcke verklaeringhe seer afkeerigh was, besonderen tegenstrijt voelde, als sy ghenootsaect wiert iet besonders t'openbaeren. Sy schrijft aldus.

Aen my vuylste aerd-worm verthoonde sich (ick voele altijd soo groote beschaemtheyt, in dit ende dierghelijcke dinghen te schrijven, dat ick alsdan wensche in een onbekende plaetse te sitten, tot den lesten dagh toe. Ick en wete niet waerom, dat men my moeyelijck is, in een saeke die ick soo quaelijck doen kan, door mijn groote onweerdigheyt. Nu terwijlen ick sien, dat het den wille Godts is, dit te schrijven, sal ick door de hulpe van Godt Almachtigh hier in voortgaen) soo verthoonde sich dan, aen my soo groote sonderesse, de Koninginne van Hemel ende Aerde, met eenen langhen mantel bekleedt, soo t'scheen, die van buyten ende van binnen vol sterren was, verghefelschapt met een menighe van Maeghden. Sy gheboodt my mijn armen wyt te steken: de welcke haer Majesteyt raecte ende ghenas: Och dese beschaemtheydt die ick hier in ghevoelde, en is niet wyt te spreken, noch en sal die noyt vergheten. Soo schrijft Agnes: Ende voeght hier by noch eenighe andere jonsten die sy alsdan vande H. Maghet noch voorder verkregen heeft.

Sy verlanghe grootelijckx om te weten, of haer Vader tot sijn eeuwighe saligheyt soude komen. Want

gemerckt dat hy met meer andere, in soo bedorven eeuwe, seer flauwelijck de bewaernisse van sijn ziele bencerstighde, ghelijck aen *Agnes* ende aen de stadt wel bekent was: Vreesde sy, met haer over-groote droefheyt, voor sijn eeuwighe verdoemenisse. Ende gelijk sy soo vierigh was, om andere menschen, die haer vrent waeren, tot boet-veerdigheyt haerder sonden ende tot Godt te brenghen: Soo was sy veel vieriger, om door lijf-kastijdinghen ende menighvuldighe ghebden, de ziele van haer eygen Vader te winnen.

Als sy dan in seer groote begeerte was, om te weten wat van haer Vader inde lange eeuwigheyt geworden soude, ende kennisse van dese saeke aen de H. Maghet versocht: Verthoonde sich de Moeder Godts wederom, op de selve maniere als voren: Ende te saemen wiert aen *Agnes* haeren Vader verthoont maer heel swert. Alsdan seyde de H. Maghet tot *Agnes*: *Hy sal behouden zijn door 't ghebedt.* Hier was *Agnes* seer blijde, ende te saemen seer droef. Blijde om sijn Saligheyt: Maer droef om sijn swertheydt, door de welcke den quaeden staet van sijne ziele schein beteekent te worden. Soo verdween wederom dit gesicht.

Dan hadde *Agnes* noch wat vergeten, ende voelde groote genegentheydt om noch voorder iet anders te vraeghen: Verwondert zijnde over haer selven, hoe dat sy, wesende soo ellendigen Niet, soo stout was, dusdaenige verholentheden van d'opperste Koninginne des Hemels soo vermetelijck af te vraeghen. Sy vraeghde dan met groot verlangen, of sy in een Klooster soude gaen, of niet. De H. Maghet, sich voor de derde reyse verthoonende, antwoorde: *Neen, ghy en sult in gheen Klooster gaen.* Alsdan versocht sy ende badt
noch

noch voorder, om door de jonste vande selve Maghet eenen leydsman te moghen bekomen, die haer volghens den goddelijcken wille bestieren soude: Ende hoorde vande H. Maghet: *Ick sal u eenen besorgen: volghet hem, ende weest hem ghehoorsaem.*

Dit was het eynde van alle dit gesicht: Maer de gerustheyt ende vreught, die *Agnes* in haer ziele voelde, bleef daeren. Sy loofde Godt, met alle haer vermogen, over de groote weldaeden, die sy van zijn gebenedijde Moeder ontfanghen hadde: Ende bevont dat alle lam-migheydt ende alle pijnen haerder armen verdreven waeren: Die van dien tijdt gesont ende sterck gebleven zijn.

Maer de deirlijcke ghesteltenisse inde welcke sy de ziele van haeren Vader gesien hadde, beswaerde haer soo grootelijckx, dat sy sonder eenigh uytstel sijn beternisse socht te verwoorderen. Sy vvenschte hem te spreken, te vermaenen, te bidden, te vervvecken tot veranderinghe ende beternisse des levens: Maer uyt vreesse van eenighe sieckte te behaelen, en quam den Vader ontrent de kamer niet, daer *Agnes* sieck lagh. Soo heeft sy dan haer suster, die haer diende, vervveckt, ende vvackerlijck aen-gepraemt, dat sy met alle krachten hem soude vervvillighen ende aen stouven, om een goede Biechte te spreken. Dit seyde de Suster toe: Maer of sy't ghedaen heeft, en vveet *Agnes* niet.

Naer de voorseyde jonsten die sy vande H. Maeget verkregen hadde, begon sy terstont van haer sieckte te beteren, ende stercker te worden, maer allenxkens. Noch te bedde ligghende onderhiel sich met de voorgaende veropenbaeringen, Godt hier over loyende en-

XIII: C A P I T T E L.

Wat naer dese sieckte gheschiet is.

DE volle gesontheit van haer lichaem, naementlijck van haer lamme armen bekomen hebbende, stelde sy een beter ende vieriger leven aen te vatten, dan sy tot noch toe ghedaen hadde. Heeft alsdan vastelijck voor-genomen, geen gecoleurde kleederen meer te draeghen, maer swarte: die nochtans naer de wereldtsche, ende niet naer de gheestelijcke maniere gemaect wierden.

Sy hernam haer gewoonelijke oeffeningen: maer met meerdere sorghvuldigheyt. Want haer docht datse naer diergelijcke jonsten des hemels nauwer op haer hoede moest wesen, dan sy tot noch toe geweest was. Haer herte was op een andere wooninghe, daer sy min soude spreken met menschen ende meerdere eenigheyt vinden: want alsdan, soo haer docht, soude sy het godtvruchtigh leven eerst oprechtelijck kunnen beginnen, als sy, sonder jemandts by-wesen, volle vryheyt soude genieten, om meer te vasten, meer te bidden, ende 't lichaem meer te kastijden. Vanden anderen kant wiert sy gepraemt om by haer Vader te blijven, ende de beternisse sijns levens te verwoorderen.

Den Pastoor die nieuwelijcks te Wassenbergh gekomen was, hadde sijn woonstede in haers Vaders huys genomen: eenen man van seer goet ende strenghe leven, met den welcken *Agnes* seer geerne sprack, ende
seer